

Jak se Flíček seznámil s Pufem

Flíček už měl domácího vězení plné zuby. Teď byl sice pokojovým psem, jak si přál, ale zjistil, že jako vandrůčkový pes si užil mnohem více zábavy. Už ho svrběly všechny packy, jak by nejradši vyrazil na pořádný výlet. Ono všeho moc škodí! Naštěstí už smí ven.

Flíček se rozhodl podniknout velký průzkum bez dětí a bez vodítka. Nejdřív pěkně prošmejdí náměstí, aby věděl kde je řezník a kde uzenářství. Zrovna stál před růžovým domem a nasával do čenichu uzenářskou vůni, když ho oslovil rozježený světlý pes. Byl také bez pána a bez vodítka. „Kampak, pane,“ řekl Flíčkově, „koukám, že jste tu nový a tohle je můj rajón! Ale jestli chcete, já vás provedu!“

Flíček si cizího psa změřil a povídá: „A vy jste kdo?“

„Prosím za prominutí, pane,“ řekl cizí pes. „Puf - jméno mé! Jinak mi také říkají telčský smeták, že prý tu všechno vymetu.“ Flíček si pomyslel, že jako smeták i vypadá, ale nechal si to pro sebe. Puf je určitě toulavý pes a na takové si musí dávat pozor!

Flíček se chtěl s Pufem rychle rozloučit, ale Puf ho chytil za packu a potřásl s ní: „Pojďte, pane, budeme si tykat!“

Flíčkově nezbylo, než se Pufovi představit.

„A teď, Flíčku, když se známe, tak ti ukážu tu správnou psí Telč,“ chvástal se Puf a vedl Flíčka do podloubí. V nárožním domě s mnoha sgrafity na omítce dostali oba psi teplý párek. Jen ho slupli, vydali se na obchůzku po hospodách. V každé restauraci vyprosil Puf nějakou tu dobrotu od oběda. Když už byli oba pejsci nacpaní až k prasknutí, zamířil Puf podél hráze do cukrárny U Matěje. Tady je čekala ta pověstná sladká tečka. Oba psi dostali po kremroli a do packy kornout s drobečky, které hosté nedojedli. Všechny dobroty pak spláchli vodou z rybníka.

Flíček už jenom hekal a sotva se dovlekl do zámeckého parku, kde s Pufem zalehli do trávy. Stromy jim nad hlavou šuměly a oba psi upadli do hlubokého spánku. Když se Flíček vzbudil, zjistil, že už mu vytrávil. A taky otrnulo.

„Poslyš, Pufe,“ šťouchl do psího kamaráda, „jídlo je sice hezká věc, ale já bych také rád něco zažil! Projedeme se na pramici!“

Puf pootevřel jedno oko a zamumlal: „Jsem pro. Dej mi pět minut.“ a zase oko zavřel.

Flíček ho nechal vyspávat a sám se vydal po cestičce k rybníku. Ve vrbovém houští zahlédl rybářskou loď.

„Hej, Pufe, pojď mi na pomoc!“ křikl.

Puf se neochotně zvedl a zamířil k vodě. Odvázali pramici a společnými silami ji vytlačili na Ulický rybník. Flíček do ní naskočil a popadl vesla.

Flíček zakýval na Pufa ať nastoupí,

Oproti vodáckému pádlu, na které byl Flíček zvyklý, byla vesla pekelně těžká. Ale snad mu Puf pomůže. Budou veslovat každý jedním!

jenže ten zavrtěl hlavou: „Pamatuj si, Flíčku, že pes a voda, to nejde k sobě. Na loď mě nikdo nedostane!“

„Jak chceš,“ urazil se Flíček, „Když jsi takový zbabělec, pojedu radši sám!“

To se snadno řekne, ale hůř udělá. Flíček musel pořádně zabrat, aby se dostal doprostřed rybníka, odkud byl překrásný pohled na město. Pejsek odložil vesla a nemohl se té krásy nabažit. Před ním se rozkládala Telč, se všemi svými věžemi a střechami. Město Flíčka naprosto uchvátilo, ale totéž se nedalo říci o Ulickém rybníku. Flíček zabořil vesla do nehybné hladiny a pohrdavě procedil mezi zuby: „Takový olej!“

Už se zase těšil na divoké pereje. Možná, že zítra vyrazí na opravdový vandr.

Balony nad Telčí

Ťuk, ťuk, ťuk, vzbudilo Flíčka klepání na okno jednoho srpnového rána. Když vstal a vyhlédl oknem ven, uviděl kamaráda Pufa, jak mu hází do okna kaménky.

„Pojď dolů,“ zval ho Puf, „dnes se tu budou dít zajímavé věci!“

„To bych řekl,“ zabručel Flíček, „Puf to sice zatím neví, ale já

dneska vyrazím na zajímavý výlet!“

Flíček se přesvědčil, že Beruška ještě spí a po špičkách vyšel do předsíně, kde měl ve skřini uloženou vandrácovou výbavu. Potichu vyndal batoh, zkontroloval věci uvnitř a sundal z věšáku svůj trampský klobouk. Pak sešel dolů na náměstí.

Překvapil ho neobvyklý ruch. Ze všech stran přijížděly terénní vozy s proutěnými balónovými koši a splasklými plášti balónů. Lidé vyndávali balóny z aut, plnili je horkým vzduchem a odlétali z telčského náměstí pryč. Právě se konalo setkání balonářů nazvané Balóny nad Telčí a Flíček musel uznat,

že je krásné být při tom.

„Všechna čest, Pufe,“ pochválil kamaráda, „něco takového jsem ještě neviděl. Vzbudil jsi mě právě včas!“

Hodil si batoh na rameno a oba psi vykročili směrem ke kašně, odkud balóny startovaly. Flíček šel trochu ztěžka a Pufovi

bylo divné, proč s sebou táhne tolik věcí.

„Nestarej se, kamaráde, řekl Flíček a posunul si širák do čela, mám všechno, co je třeba na veliký vandr. Jestli chceš jet se mnou, běž si domů sbalit!“

To Puf samozřejmě chtěl. Takovou výstroj jako Flíček sice nemá, ale není přece žádný hlupák a nějak si poradí! Puf běžel do domu své paničky Veroniky, který stál poblíž Horní Brány a hledal věci, potřebné na tramp. Byl s tím rychle hotový! Místo ešusu popadl starý rendlík, místo lovecké kudly příborový nůž a místo cely stáhl paničce z kanape kostkovanou deku. Ve dveřích se ještě otočil a jeho zrak padl na věšák, kde visel Veroničin černý klobouk. Puf si ho nasadil na hlavu a vyrazil zpátky na náměstí.

Když Flíček viděl, jaké strašidlo se k němu blíží, jenom zakroutil hlavou. Od Pufa nic jiného nečekal.

„Co se tak díváš?“ urazil se Puf, „nic lepšího jsem doma nenašel. Ještě řekni, že se za mě budeš stydět!“

Flíček se takovými maličkostmi nechtěl zatěžovat. Jak tak seděl na kašně a pozoroval balonáře, dostal úžasný nápad. Poletí na vandr balónem! Když to zvládnou balonáři, tak oni dva s Pufem taky! Stačí se jen nenápadně dostat do koše.

U kašny už rozložili další balón, tmavomodrý se žlutými půlměsíci. Ten je ze všech nejkrásnější, tím pejskové poletí!

Flíček zavolal Pufa a vysvětlil mu, k čemu se to chystá. Jestli chce také letět, ať se připraví. Puf byl pro a přichystal si deku. Oba psi se tajně připlížili k balónu.

Flíček se rozeběhl, skokem byl v koši a zmocnil se jednoho z hořáků. Puf se hnal za ním, ale jak byl nešikovný, zamotal se do své kostkované deky. V panice zakopl o lano, kterým byl proutěný koš přivázaný k autu. Lano povolilo a Flíček ke své hrůze zjistil, že se vznáší do výše úplně sám.

Balón vystoupal nad telčské střechy a vítr ho kolem věže svatého Ducha unášel pryč. Náměstí bylo menší a menší, hluk tišší a tišší, až zbyla z celé Telče už jen malá tečka. Flíček se držel okraje koše a letěl na svůj první vzdušný vandr.

„Jen počkej, ty potvoro zlodějská!“ pohrozil Azorovi. „Za trest tě uvážu u boudy až zčernáš!“

Když přišel majitel hotelu a zjistil, co se stalo, poplácal Flíčka po zádech a nabídl mu odměnu. „Jedna noc v hotelu grátis pro našeho hrdinu!“ řekl.

Flíček mu odpověděl, že s díky přijímá a otočil se ke své slečně, aby jí tu šťastnou zprávu sdělil. A hned ji pozval do hotelu na pokoj.

Šeherezáda se z toho příliš neradovala.

„Dovolte, pane, já jsem slušná holka! Nemůžu jít s vámi do hotelu, když se skoro neznáme. Nevím jak to chodí u vás doma, ale u nás v Pardubicích takovéhle věci neděláme!“

Kráska se otočila na patě a rázem byla pryč. Flíček zíral celý tumpachový za ní. Nebylo mu vůbec jasné, co ji tak pohněvalo. On to přece nijak zle nemyslel.

„No dobře, jak Šeherezáda chce,“ řekl si. „Pro jedno kvítí slunce nesvítí. A já mám ještě v Krumlově Kristýnu.“

Flíček pokrčil rameny a šel se ubytovat do hotelu. Vybral si krásný pokojíček, aby si vynahradil ten strašný nocleh v Kočičím domě. Z okna svého pokoje viděl Azora, jak se vzpíná na rezavém řetězu. „Dobře ti tak, ty zloději,“ pomyslel si Flíček a zavřel okno.

Ráno brzy vstal a opět vyhlédl ven. Pod oknem uviděl psí boudu, ale Azor u ní neseděl. Na zemi se válel jenom pohozený řetěz. Zloděj už si odpykal svůj trest a tak ho asi pustili.

Flíček si sbalil věci, vrátil klíč od pokoje na recepci a pěkně majiteli poděkoval. Kráčel směrem k Pernštýnskému náměstí a přemýšlel, kam se teď vydá. Došel až k morovému sloupu, kde se náhle zarazil. Za sloupem totiž spatřil známou postavu. Ano, je to ona! Krásná Šeherezáda! Ale s kým se to vede? Flíček nevěřil svým očím, když poznal Azora.

„No, slečno, to myslíte vážně?“ vyhrkl uražený Flíček jakmile k nim došel.

Šeherezáda se na něj podívala a řekla, že to tedy vážně myslí. Azor je sice zloděj, ale jinak je to slušně vychovaný pes a nezve ji hned první den známosti do hotelu.

„Víte, pane,“ řekla kráska potom, „my máme u nás v Pardubicích svoji písničku, složil ji nějaký Vít'a Troníček.

A v ní se zpívá:

Tak posílám to pozdrav, co chceš víc,
než kluka z Pardubic.

No a já teď jednoho mám. To je všechno.“

Šeherezáda se odmlčela, popadla Azora za ruku a odkráčela.

Flíček zůstal stát jako solný sloup. Chvilí mu trvalo než si to v palici srovnal. Ale pak mávl packou a řekl si, že nejlepší holka na světě je stejně Beruška. Pejskovi se po ní prudce zastesklo a rozhodl se, že je čas na návrat do Telče.

Návrat pana Flíčka

Flíček se rozhodl, že jeho návrat do Telče musí mít styl. Nepojede vlakem ani autobusem, ale stopem. Dojde pěšky na konec města, tam se postaví u silnice a s kloboukem na hlavě a s větrem v zádech bude mávat tak dlouho, až mu někdo zastaví.

Flíček doufal, že to bude nějaký zajímavý vůz. Chtěl vzbudit v Telči pozornost, aby na něj Beruška mohla být pyšná. Sám netušil, jak rychle se mu tohle přání splní.

Flíček došel na chrudimskou výpadovku, postavil se ke krajnici a začal mávat. Byl přesvědčený, že mu hned někdo zastaví. Ale řidiči se k tomu neměli. Když viděli pejska v klobouku a červených botách, smáli se a troubili, ale nikdo ho do auta nevzal.

Po hodině mávání zastavila Flíčkoví Tatra, která vezla na korbě písek na stavbu.

„Sedej, mladej!“ vybědl ho tlustý řidič a otevřel mu dveře.

Pejsek sice protáhl čumák nad starým nákladním vozem, ale měl radost, že se veze. S tímhle autem na Berušku dojem neudělá, to mu bylo jasné.

Tatra naštěstí nemířila do Telče. V Havlíčkově Brodě odbočila na Pelhřimov a Flíček musel vystoupit.

Poděkoval řidiči a byl rád, že si trochu protáhne nohy. Teď si musí stopnout nějaké pořádné auto.

Pejsek kráčel po krajnici a hvízdal si do kroku. Chvilími zkoušel mávat, ale auta ho s nezájmem míjela.

Flíčkoví to ani moc nevadilo, protože v žádném z nich nechtěl do Telče přijet. Došel až k malému lesíku a s údivem se zastavil. Na lesní cestě spatřil vůz, který mu byl povědomý. Škoda 110 R coupé. Takové auto má Beruščin tatínek! Tohle kupátko však bylo zelené.

Opodál na palouku si řidič a spolujezdec udělali piknik. Rozložili na trávě kostkovanou deku a vybalili proutěný koš s jídlem. Vůně pečeného kuřete nalákala Flíčka, aby přistoupil blíž.

„Dobrý den, pánové,“ řekl a smekl svůj vandrácový klobouk.

Pánové se překvapeně podívali, kdo to mluví, a dali se do smíchu.

„Ahoj, pejsku,“ řekl ten starší z nich, „když jsi tak pěkně vystrojený, nechceš si k nám přisednout? Někdo takový nám zrovna chybí do party.“

„Děkuju za pozvání,“ uklonil se Flíček, „vy jste také moc hezky oblečení.“

„Aby taky ne.“ řekl mladší pán, „vždyť nám to dalo spoustu práce.“

Flíček si oba pány prohlédl a všiml si, že mladší z nich má na sobě růžovou košili s vestou a starší pán je oblečený v saku a na hlavě má slamáček. Oba se dobře hodili ke svému autu a Flíček se hodil k nim.

Pejsek se nedal dlouho prosit a usedl na kostkovaný pléd. Dostal voňavé stehýnko, ale zrovna když ho nakousl, uslyšel ze silnice hlasité troubení. Všichni tři stolovníci se jako na povel ohlédlí a uviděli konvoj krásných starých vozů - veteránů. Řada aut se pomalu sunula směrem na Jihlavu.

„Sláva, už jsou tady!“ vykřikl pán v saku a začal skládat piknikový koš.

„Kdo je tady?“ ptal se nechápavě Flíček a raději rychle dojedl stehýnko.

„No přece náš Spolek veteránistů!“ řekl pán. „Musíme rychle sbalit a připojit se ke koloně.“ A ještě dodal, že jedou do Telče na sraz.

Když Flíček uslyšel o Telči, byl okamžitě na nohou. To je ale náhodička! On tam přece jede také! Oba pánové se smáli a slíbili mu, že ho vezmou s sebou.

